

КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА СУЧАСНОЇ УКРАЇНИ

Конобєєв К.Г., гр. МО-18

Науковий керівник – канд. іст. наук, доц. **Головко О.В.**
Харківський державний університет харчування та торгівлі

Римсько-католицька церква (РКЦ) існує на території України з XIV ст. внаслідок утворення католицької митрополії та поширення католицизму в XVI ст. переселенцями з Польщі. У 1991 р. Папа Іоанн Павло II відновив діяльність римсько-католицьких діоцезій (від лат. – управління) в Україні і призначив єпископів у Львові, Кам'янці-Подільському, Луцьку. Україна встановила дипломатичні відносини з Ватиканом.

Були утворені Львівська архідіоцезія як духовний центр. На 1 січня 2003 року РКЦ мала 840 зареєстрованих громад, 77 місій, 477 священнослужителів, 269 з яких – іноземці, 771 культову споруду (64 – у процесі будівництва). Крім Львівської архідіоцезії до її складу входять ще 6 діоцезій (Київсько-Житомирська, Кам'янець-Подільська, Луцька, Мукачівська, Харківсько-Запорізька та Одесько-Сімферопольська). Триває процес відкриття католицьких духовних шкіл. Вже діють коледж святого Фоми Аквінського у Києві, вища духовна школа Святого Духа у Городку на Поділлі, духовна семінарія у Ворзелі під Києвом, духовна семінарія у Брюховичах біля Львова (всього 7 навчальних закладів і 504 недільні школи). Діє видавництво монахів-домініканців «Кайрос», великим накладом видається релігійна періодика (15 періодичних видань). Відкриваються монастирі домініканців, кармелітів, францисканців тощо.

Основні зусилля РКЦ на сучасному етапі спрямовані на відродження церковної мережі, що існувала у період найбільшого впливу католицизму в Україні – у XVIII-XIX ст. Водночас католицькі громади беруть активну участь у розбудові національної державності і духовному відродженні народу, у подоланні міжконфесійної ворожнечі. РКЦ стає повноправним членом нашого церковного життя. Однак слід відверто констатувати, що відносини між православними і Римсько-католицькою церквами в Україні залишаються суперечливими.

Кризу поглиблює також грубе втручання у внутрішньоцерковні справи представників політичних партій і рухів, а також окремих зарубіжних центрів, що таким способом виборюють «свої канонічні українські території».